

Written by

Sunday, 07 September 2008 17:39 -

"உலக வாணிபம் அநகேமாக முழுமையாக உற்பத்தியின் தவேகளைச் சூற்றித் தான் நடக்கிறதேயல் லாமல் தனிநபர் நுகர் வுகுரிய தவேகளைச் சூற்றியல்ல" என்று "தவேகைகள் உருவாகப் படும் ரகசியத் தை உடதைத் த மாரக்ஸ், நுகர் பவனுடைய மதிப்பீடு அவனது சிலை வத்தையும், தவேயையும் சார்ந்திருக்கிறது என்றார்.

"சல்லாத்துணி வாங்குகிற வையாட்டியும் சரி, (அதே அளவு காசில்) உருளகைக்கிழங்கு வாங்குகிற தொழிலாளியும் சரி இருவரும் தத்தம் மதிப்பீட்டைப் பின்பற்றுகிறார்கள் என்பது உண்மைதான். ஆனால் அவர்களது மதிப்பீடுகளில் உள்ள வேறுபாட்டை அவர்கள் உலகத்தில் வகிக்கும் நிலைகளில் உள்ள வேறுபாடு விளக்குகிறது; இந்த நிலைகளும் சமுதாய அமைப்பின் விளைபொருளே ஆகும்" (மாரக்ஸ் மெய்யறிவின் வறுமலை)

"சல்லாத்துணியே முன்னேற்றத்தின் சின்னம்" என்று கருதும் மறேகுகலைச் சேர்ந்த ஒரு எழுத்தாளர் 1960களின் துவக்கத்தில் மாவோவின் சீனத்திற்குச் சென்றார். ஆல்பர்ட்டோ மொராவியா என்ற அந்த எழுத்தாளர் மாரக்சியவாதியோ கம்யூனிச ஆதரவாளரோ அல்ல. "சிவப்பு நூலும் சீனப் பருவம்" என்ற அவரது நூலின் முன்னுரையிலிருந்து சில பகுதிகளை இங்கே மொழிபெயர்த்துத் தருகிறோம்.

சமுதாயப் பயன்பாட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டு உற்பத்தியைத் தீர்மானிக்கும் பொதுவுடைமைச் சமூகம்; ஒரு பாட்டாளி வர்க்கச் சர்வாதிகாரத்தின் ஊடாக அதற்கு உதவியோடு சமூகத்தைக் கட்டியெழுப்பும் கம்யூனிஸ்டு அரசியல்; தவேசுதந்திரம் இவற்றுக்கிடையிலான உறவு பற்றிய மாரக்சியக் கண்ணோட்டம் இவ்வை அவரது முன்னுரையில் இல்லை.

ஆனால், மறேகுகலை மட்டுக் குடியின் வாழ்க்கையும் வசதிகளும் தான் முன்னேற்றத்தின் அளவுகளால் என்று கருதும் மாயையை இந்த முன்னுரையில் கிழித்தெறிக்கிறது. நுகர்வியம் (ஞிண்ணண தடஞூண்பிண்ட) எனும் பண்பாட்டின் விகாரமான முகத்தை அச்சுறுத்தும் விதத்தில் வாசகர்களுக்கு அறிமுகம் செய்கிறது. இந்த அறிமுகப் புதிய சமூகத்தின் "தவேகை" குறித்து நிச்சயமாக நம்மளைச் சிந்திக்கத் தூண்டும்.

Written by

Sunday, 07 September 2008 17:39 -

ஓர் உரையாடல் வடிவில் அமறைந்துள்ளது இந்த முன்னுரை.

"ஆ: அப்போ சீ னாவுக்குப் போயிருந்தீ ர்களோ?

அ: ஆமாம், சீ னாவுக்குச் சனென்றிருந்தனே.

ஆ: சீ னாவில் உங்களபைப் பரிதும் கவர்ந்த விஷயம் எது?
அ: வறுமை.

ஆ: என்னது, வறுமையா?

அ: ஆமாம், வறுமதைதான்.

ஆ: சீ னமக்கள் அவ்வளவு ஏழைகளோ?

அ: மறே கத்திய நாட்களின் அளவுகோலில் பார்த்தால், ரொம்பவும் ஏழைதான்.

Written by

Sunday, 07 September 2008 17:39 -

ஆ: அந்த வறுமையைப் பார்த்தபோது உங்களுக்கு என்ன தோன்றியது?

அ: ஒருவித நிம்மதி.

ஆ: நிம்மதியா? அடக்கடவா. எனக்குத் தெரிந்தவரை வறுமை, ஏழ்மை என்று சொன்னால் சீ ரழிவும், விரக்தியும் தான். அதெப்படி உங்களுக்கு மட்டும் நிம்மதியாக இருந்தது?

அ: ஆமாம், நிம்மதியாகத்தான் இருந்தது. நான் அப்படித்தான் உணர்ந்தனே. தனது சொந்த மன உணர்வுகளைக் கட்டி ஒரு மனிதனால் புரிந்து கொள்ள முடியாதா என்ன? சீ னாவில் இருந்த வரை எனக்கு அப்படித்தான் இருந்தது. அதெப்படி என்று நீங்கள் கேட்கலாம். அதைப் பற்றி அப்போது நான் யோசிக்கவில்லை. இப்போது வண்டிமாதிரி கொஞ்சம் யோசித்துப் பதில் சொல்ல முயற்சி செய்கிறேன்.

ஆ: மறக்கத்திய நாட்களில் வறுமை நிம்மதி உணர்வதைத் தோற்றுவிப்பதில்லை. மாறாக, அடக்கட்டும் உணர்வையும் அதற்கு எதிராகக் கலக உணர்வையும் தான், தோற்றுவிக்கிறது. உதாரணத்திற்கு அமெரிக்க நீ கரோக்களைப் பாருங்கள். கோபம் வந்தால் அவர்களின் சரீரையே எரித்து விடுவார்கள்.

அ: அய்யா, அமெரிக்காவிலே ஏழைகளும் இருக்கிறார்கள், பணக்காரர்களும் இருக்கிறார்கள். ஏழைகள் ஏழைகளாகவே இருக்கக் காரணம், பணக்காரர்கள். பணக்காரர்கள் பணக்காரர்களாகவே இருக்கக் காரணம், ஏழைகள். ஆனால் சீ னாவிலோ ஏழைகள் மட்டும் இருக்கிறார்கள்.

ஆ: ஓ, சீ னாவில் எல்லோருமே ஏழைகளா? அப்படி நான் யோசிக்கவில்லை.

Written by

Sunday, 07 September 2008 17:39 -

அ: ஆமாம், சீ னாவில் எல்லோருமே ஏழைகள்தான். அவர்களையே ஏழைகள் என்று பெயரிட்டு அழைப்பது பொருத்தமாகவும் இல்லை. வேறு ஏதாவது தான் பெயரிட வேண்டும்.

ஆ: எடுத்துக்காட்டாக, ஏதாவது வார்த்தை சொல்லுங்களேன்.

அ: என்னால் உதாரணமெல்லாம் சொல்ல முடியவில்லை. பணக்காரனோடு ஒப்பிடாமல் ஒரு ஏழையை அவனது சொந்த நிலமையை வைத்துக் குறிப்பிட்டுச் சொல்வதற்கு இதுவரை வார்த்தை எதுவும் உருவாகவில்லை.

ஆ: அப்படியானால் என்னதான் அந்த சீனத்து வறுமை?

அ: அது சிலவ்வமில்லாத வறுமை, சரியாகச் சொன்னால், மனிதனின் இயல்பான நிலை அதுதான்.

ஆ: ஆக உங்களையே பொறுத்தவரை பணக்காரனாக இருப்பது என்பது மனிதனின் இயல்பான நிலை அல்ல; அசாதாரணமான நிலைமை என்கிறீர்கள்.

அ: அசாதாரணமாக இருப்பதாலேயே அது மனிதத் தன்மை அற்றதாகவும் இருக்கிறது.

ஆ: மனிதத் தன்மையற்ற குணம் என்றால்... என்னதான் அது?

Written by

Sunday, 07 September 2008 17:39 -

அ: தவேயைற்றவகைகளுக்கில்லாம அ்வசியத்தன்மையும், சயெல்பாடும் கற்பிப்பதுதான் இந்த மனிதத் தன்மையற்ற குணம். புதிதாக ஒன்றை, தவேயையில்லாத ஒரு பொருளகைக் கண்டபிடித்து, உருவாக்கி அதன் மடிலம் பணக்காரனாகிவிட விரும்பும் ஒரு நபர் இரூக்கிறான். "நடக்கும் போதே இசைமீட்டும் சரூப்பும்" என்று ஒரு பொருளகை அவன் புதிதாக உருவாக்குகிறான். இதையே பெரும் அளவில் உற்பத்தி செய்து மக்களிடம் தள்ளிவிட விரும்புகிறான். இதற்கு அவன் என்ன சயெவான் சொல்லுங்கள்!

ஆ: தரெயவில்லை, விளம்பரம் சயெவான்.

அ: அத்தோன். விளம்பரம் சயெவான்; கிராக்கியை உருவாக்குவான். அதாவது "இசைமீட்டும் சரூப்பும்" என்ற இந்தப் பொருள் விற்பனைக்கு வருவதற்கு முன்னால் இரூந்தயேராத ஒரு கிராக்கியைச் சயெற்கையாக உருவாக்குவான். "உனக்குத் தவேயில்லாத பொருளகை நான் உனக்கு விற்கிறேன்" என்று எந்த உற்பத்தியாளனுமே சொல்ல மாட்டான். "நான் விற்கிற இந்தப் பொருள் இல்லாமல் நீங்கள் வாழுவே முடியாது" என்றுதான் எப்போதும் சயெவான்.

"தவேயைற்ற ஒரு பொருள் "தவேயாக" மாறுகிறதே, இந்த உருமாற்றம்தான் நுகர்பவன் என்பவனை உருவாக்குகிறது.

ஆ: நுகர்பவன் எங்குதான் இல்லை? சீனர்களையே எடுத்துக் கொள்வோமே, அங்கே ஒரு சோபி காலசட்டை வாங்கும் சீனன் நுகர்பவன் இல்லையா?

அ: இல்லை. அவன் நுகர்பவன் அல்ல. தனக்குத் தவேயான உடையை மட்டும் அவன் வாங்குகிறான். உடலை மறக்க ஒரு உடை அணிபவன் தான் மனிதன் என்று ஒரு பொதுக் கருத்து அவனிடம் இரூக்கிறதல்லவா, அந்த அளவுக்குத் தவேயான ஒரு உடை. ஆனால் நுகர்பவன் என்பவனோ ஒரு சாக்கடை.

Written by

Sunday, 07 September 2008 17:39 -

ஆ: என்ன சொல்கிறீர்கள் நீங்கள்?

அ: நுகர்வோன் எனப்படும் ஒரு சாக்கடனை என்கிறேன். வாயும், குடலும், மலத்துவாரமும் மட்டுமே கொண்ட ஒரு உயிரினம் என்கிறேன். இத்தகைய உயிரினங்கள் வேறொன்றும் செய்வதில்லை; தின்னும், சரிக்கும், கழிக்கும்.

ஆ: அப்படிப்பட்ட பார்த்தால் காலசட்டை வாங்கும் சீன நுகர்வோனும் ஒரு சாக்கடனானதே?

அ: இல்லை. ஒரு முக்கிய வேறுபாடு இருக்கிறது. பொருளை நுகர்வதனால் மட்டுமே நுகர்வோனான சாக்கடனை என்று அழைக்கவில்லை; நுகர்வதுதான் தன்னுடைய பணி என்று சில உயிரினங்களைப் போல அவனும் கருதுகிறான். அதனால்தான் அவன் சாக்கடனை. ஆனால், பாவம் ஒரு சீனன் அப்படியில்லை. தான் அம்மணமாக இருக்கக் கூடாது என்ற காரணத்திற்காக மட்டுமே அவன் உடலை அணிகிறான். சூரூக்கமாகச் சொன்னால் நுகர்பவன் என்பவனோ எதை வேண்டுமானாலும் நுகரத் தயாராக இருக்கிறான் — ஒரு மண்புழுவைப் போல. அது தன் குடல் வழியாக எப்படிப்பட்ட மண்ணையும் அனுப்பத் தயாராக இருக்கிறது.

ஆ: சே, நுகர்பவன் புழுவைப் போன்றவன் என்றா சொல்கிறீர்கள்?

அ: சாக்கடனைக் குழாய், புழு என்றெல்லாம் நான் சொல்வது உங்கள்குச்சுச் சங்கடமாக இருந்தால், வேறுவிதமாகச் சொல்கிறேன். உற்பத்திக்கூம் நுகர்தலுக்கூம் இடையே விடப்பட்ட ஓர் இணைப்பே நுகர்பவன். அது மனித இணைப்பு — இருந்தாலும் அது வெறும் இணைப்புதான். அதற்குமேல் ஒன்றுமில்லை. அதேபோல, நுகர்தலுக்கூம் உற்பத்திக்கூம் உள்ள இணைப்புதான் உற்பத்தியானது. உற்பத்தியானதும் நுகர்பவனும் ஒரே மண்புழுவின் முன்பகுதியும், பின்பகுதியுமாக அமைகிறார்கள்.

ஆ: உற்பத்தியானதும், நுகர்பவனும் தவிர வேறு ஒன்றுமே இல்லையா? ஒரு

Written by

Sunday, 07 September 2008 17:39 -

மருத்துவன், ஒரு கலஞ்சன், ஒரு தொழிலாளி, ஒரு விவசாயி என்று சொல்ல எதுவுமேயில்லையா அவர்கள் வறொமனே உற்பத்தியாளனும், நுகர்பவனும் மட்டும் தானா?

அ: "உற்பத்தி", "நுகர்தல்" என்ற சொற்கள் எல்லாவிதமான பொருள்களின் உற்பத்தியையும் அவற்றின் விற்பனையையும் சம்பந்தப்படுத்தியதுதான் — அது மிகமிக உன்னதமானதாக, அதி அற்புதமானதாக இருந்தாலும் சரி.

ஆ: அப்படியென்றால் மறேகத்திய மனிதன், உற்பத்தி செய்வதையும், நுகர்தலையும் தவிர வறேதெயும் சிந்திக்காதவன் என்கிறீர்களோ?

அ: ஆமாம், அப்படித்தான்.

ஆ: அவன் தன்னபைப் பற்றிக் கட்டச் சிந்திப்பதில்லையோ?

அ: "தான்" என்று சொல்கிறீர்களே, அப்படி ஒன்று இல்லை. உற்பத்தி செய்யும் அல்லது நுகரும் வலைகளில் மட்டும் அந்த "தான்" இருப்பதாகச் சொல்லலாம். ஆனால் அடிப்படையில் நுகர்தல் என்பதே நுகர்பவனின் தன்மையைத் தீர்மானிப்பதால், நவீன நாகரிகத்தின் முடிவே நுகர்தல் தான்; அதாவது — கழிவுதான்.

ஆ: அய்யோ, என்ன சொல்கிறீர்கள், கழிவா?

அ: ஆமாம், கழிவுதான். வறேவிதமாகச் சொல்வதென்றால், சரிமானம் ஆனபிறகு உடலிலிருந்து வெளியிற்ப்படும் மலம். ஒருவன் தன்னால் இயன்ற அளவுக்கு நுகர்கின்றான்; விதவிதமாக நுகர்கின்றான். நுகர்வோர் என அழகைக் கப்படுவோரின்

Written by

Sunday, 07 September 2008 17:39 -

வாழ்க்கை லட்சியம் என்ன? நுகர்தல் தான். இந்த லட்சியத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ளத் தான் அவன் போராடுகிறான்.

ஆனால் இதன் இறுதி விளைவு என்ன? கழிவு. நுகர்பொருள் நாகரீ கம் என்பதே கழிவுக் கலாச்சாரம் தான். ஒரு நுகர்வோன் எவ்வளவு கழிவுகளை வளையேற்றுகிறான் என்பதுதான் அவன் எவ்வளவு பொருட்களை நுகர்ந்தான் என்பதற்கான சிறந்த நிரூபணம்.

ஆ: சரி. அதை ஒரு உருவகம் என்று வணைந்துமானால் ஏற்றுக் கொள்ளலாம். ஆனால் கடைக்க நன்றாக இல்லலை. கழிவு என்ற சொல்லை அதன் நரேடியான பொருளுக்கு மலே விரித்து அனதைத்துக்கும் பொருத்தமுடியுமா? இந்த உலகில் சாப்பிடுகிற பொருள் தவிர வேறு எத்தனையோ இருக்கிறதே.

அ: எது எதையெல்லாம் ஒருவன் நுகர்கிறானோ, அத்தனையும் இது பொருந்தும். எல்லாவற்றுக்கும் மலோக, தொழில்துறை உற்பத்திக்கு இது பொதுவில் பொருந்தும்.

ஆ: அது எப்படி?

அ: நவீன நகரங்களில் உற்பத்தியும், நுகர்வும், அதாவது, தொழில்துறை இடப்பொருளும் ஆலகை கழிவுமும் அருகருகே வகைக்கப்படுகின்றன — நவீன வீடுகளில் சமையலறையும் கழிப்பறையும் அருகருகே வகைக்கப்படுவது போல. நகரங்களின் மையத்தை விட்டு வளையே சல்லுங்கள் — பெரிய ஆலகைகள் ... மிகப் பெரிய காரகைகள் ... வரிசையாக உலகைகள் ... ஓயாது பொருள்கள் தயாரிக்கப்படுகின்றன. அந்த ஆலகைகளுக்கு வகை அருகாமையிலேயே வெட்டவளையில் அவற்றின் கழிவுகள், இரும்புச் சல்லுகள், துருவல்கள், இழகைகள் கொட்டிக் கிடக்கின்றன. நகரம் உற்பத்திப் பொருளை நுகர்ந்துவிட்டது. சீரணித்து விட்டது. மீதத்தைக் கழிவாக வளையே தள்ளியும் விட்டது.

Written by

Sunday, 07 September 2008 17:39 -

ஆ: பரெய நவீ ன நகரத்தில் வறெறும் ஆலலை உற்பத்தி மட்டுமா நடக்கிறது? எடுத்துக்காட்டாக — கலாச்சாரம் மற்றும் பல விசயமும் இருக்கிறதே?

அ: நிச்சயமாக, கலாச்சாரம் இருக்கிறது. புத்தகக்கடைகள், சயெ்திப் பத்திரிக்கை விற் பனை மயைங்கள், திரைப்படங்கள், டிவி செட்டுகள், ரேடியோ, புத்தகங்களின் சூருக்கமான பதிப்புகள், படங்கள் நிறைந்த ஏடுகள், பாக்கெட் புத்தகங்கள், கலகைக் களஞ்சியங்கள், தொகுப்புகள், மலிவுப் பதிப்புகள், மொழிபெயர்ப்புகள் ... இருப்பினும் இந்தக் கலாச்சாரமும் ஆலலைப் பொருள்களைப் போலத்தான் நுகரப்படுகின்றது. ஏராளமாக உட்கொள்ளப்பட்டும், சீரணிக் கப்பட்டும், வதவதவென்று கழித்தும் தள்ளப்படுகின்றது. எல்லாவற்றையும் அள்ளிக் கொள்கிற கலாச்சார நுகர்வோர் அதிலிருந்து எந்தச் சத்தையும் பெறவில்லை. அவற்றை விடாமல் நுகர்ந்தாலும், கலாச்சார ரீதியாகச் சொன்னால் நிரந்தரமாகச் சோகை பிடித்தவர்களாகவே இருக்கிறார்கள். கலாச்சார நுகர்வு எதையும் விளைவிப்பதில்லை; கலாச்சாரக் கழிவை மட்டுமே அது உற்பத்தி செய்கிறது; வேறொன்றுமில்லை.

ஆ: சரி, உற்பத்தி செய்வது, நுகர்வது... இந்த இரு நடவடிக் கைகளின் வாயிலாக மட்டுமே ஓர் மனிதன் தன்னை வளிப்படுத்திக் கொள்ள இயலுமா?

அ: தொழில்துறை நாகரீகம் என்பதே கழிவுத்தன்மை கொண்டதுதான் என்று நான் ஏற்கெனவே சொன்னேன். அதன் மூடிவூ கழிவுதான். தனது கழிவை வளியேற்றும் ஓர் மனிதனின் நடவடிக் கையை நாம் என்னவென்று அழகைக் கலாம்? தன்னையை வளிப்படுத்திக் கொள்வதாகச் சொல்லலாமா?

ஆ: இல்லை. அப்படிச் சொல்ல முடியாது. தன்னையை ஆசுவாசப்படுத்திக் கொள்கிறான் என்று வேண்டாமானால் சொல்லலாம்.

அ: சரி. அவன் தன்னையை ஆசுவாசப்படுத்திக் கொள்கிறான். அதாவது மறுபடியும் நுகர்வதற்குத் தன்னையைத் தயார்ப்படுத்திக் கொள்கிறான். இங்கே ஆசுவாசம் என்பதே கழிவை வளியேற்றும் நடவடிக் கைதான். இன்னொருபுறம் அதீதமாக உற்பத்தி செய்கின்ற, அதீதமாக நுகர்கின்ற மனிதனும் இருக்கிறான் — அவனுக்கு அஜீரணம்

Written by

Sunday, 07 September 2008 17:39 -

ஏற்படுகிறது. அதற்கோ நம்மிடம் பதேதி மாதத் திரை தயாராக இருக்கிறது — வறே
வார்த்தையில் சொன்னால் போர்.

இந்த உற்பத்தி நுகர்வு எனும் சூழலில் அவ்வப்போது ஏற்படக்கின்ற
மலச்சிக்கலிலிருந்து விடுபடுவதற்கு யுத்தம் தவிர்க்க முடியாததாகவும் தடுக்க
முடியாததாகவும் ஆகிவிடுகிறது எனத் தோன்றுகிறது. அமெதிக் காலத்து
நுகர்வோனின் பணியை யுத்த காலத்தில் சிப்பாய் மாற்றீட்டு செய்கிறான். சிப்பாயின்
நுகர்வோ அதிர்விரமாக இருக்கிறது. அதிவகேமானதாக, விதவிதமானதாக, பரந்ததாக
இருக்கிறது. அமெதிக் காலத்தில் ஒரு ஆண்டில் நுகரப்படுவதைக் காட்டிலும் அதிகமாக
யுத்த காலத்தில் ஒரே நாளில் நுகரப்படுகிறது.

ஏராளமான பொருட்களையும் செல்வத்தையும் நுகர்ந்த பின்னும் திருப்தியடையாத
சிப்பாய் மனித உயிர்களையே நுகரத் தொடங்குகிறான். மூதலில் எதிரிகளின் உயிரை, பிறகு
தன்னுடையதை."

கூப்பண்ணன்

ஆகஸ்டு, 1999